

Dokazování

Ve sporu o zaplacení dluhu z úvěru má úvěrující subjekt (věřitel) břemeno tvrzení, že se žalovaným (dlužníkem) uzavřel smlouvu o úvěru, že na základě této smlouvy dlužníku poskytl finanční prostředky a že dlužník dluh řádně a včas nezaplatil. Z tohoto břemene tvrzení pro věřitele vyplývá břemeno důkazní, avšak jen potud, pokud jde o prokázání tvrzení, že smlouva byla uzavřena a že na základě této smlouvy věřitel dlužníku poskytl finanční prostředky. Budou-li tyto skutečnosti prokázány, unesl věřitel jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Naopak, chce-li se dlužník úspěšně ubránit, musí tvrdit, že zaplatil, nebo že pohledávka zanikla jiným zákonem stanoveným způsobem, popřípadě že je promlčena, a o svém tvrzení nabídnout důkazy. U přihlášené nevykonatelné pohledávky z úvěrové smlouvy stihá povinnost tvrzení a důkazní povinnost přiřitatelnou v mimoinsolvenčních poměrech dlužníku toho, kdo popírá pravost, výši nebo pořadí pohledávky z úvěrové smlouvy.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 ICdo 50/2017-80, ze dne 22.1.2019)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce BP Integralis Limited, se sídlem v N. Kyperská republika, proti žalovanému štancl - insolvence v. o. s., se sídlem v K., jako insolvenčnímu správci dlužníků J. P. a R. Š., o určení pravosti nevykonatelné pohledávky, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 139 ICm XY jako incidenční spor v insolvenční věci dlužníků J. P., narozeného XY, a R. Š., narozené XY, bytem XY, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. KSPL 20 INS XY, o dovolání žalobce proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. října 2016, č. j. 139 ICm XY, 103 VSPH XY (KSPL 20 INS XY), tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. října 2016, č. j. 139 ICm XY, 103 VSPH XY (KSPL 20 INS XY), se zrušuje a věc se vrací odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

[1] Rozsudkem ze dne 29. dubna 2015, č. j. 139 ICm XY, Krajský soud v Plzni (dále jen „insolvenční soud“):

1/ Zamítl žalobu, kterou se žalobce (BP Integralis Limited) domáhal vůči žalovanému (štancl - insolvence v. o. s., jako insolvenčnímu správci dlužníků J. P. a R. P.) určení, že má za dlužníky a/ pohledávku ve výši 535.420,61 Kč (včetně příslušenství) z titulu půjčení peněz - část jistiny vzniklá kapitalizací úroků, dle smlouvy o úvěru ze dne 8. července 2010 (dále též jen „úvěrová smlouva“), zajištěnou zástavním právem k označeným nemovitostem (dále jen „pohledávka č. 2“).

b/ pohledávku ve výši 46.626 Kč z titulu smluvní pokuty z prodlení, sjednané v úvěrové smlouvě (dále jen „pohledávka č. 3“) [bod I. výroku].

2/ Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku).

[2] Insolvenční soud vyšel ve skutkové rovině z toho, že:

1/ Společnost 1. faktorská s. r. o. (dále jen „společnost F“) uzavřela s dlužníky 8. července 2010 úvěrovou smlouvu, na základě které jim poskytla úvěr ve výši 250.000 Kč. Dlužníci se zavázali úvěr splácet ve 240 měsíčních splátkách po 3.725 Kč (celkem měli zaplatit 894.000 Kč). Pro případ prodlení s úhradou byla sjednána smluvní pokuta ve výši 3 % z opožděné platby za každý měsíc prodlení do zaplacení (článek VII. odst. 1 úvěrové smlouvy). Pro případ, že dlužníci na sebe vyhlásí insolvenční, se měl stát splatným celý dluh.

2/ Společnost F (jako zástavní věřitel) uzavřela s dlužníky (coby zástavními dlužníky) 8. července

2010 smlouvu o zřízení zástavního práva k označeným nemovitostem k zajištění pohledávky společnosti F z úvěrové smlouvy.

3/ Smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 14. října 2011 postoupila společnost F (jako postupitel) pohledávky z úvěrové smlouvy žalobci (jako postupníku).

[3] Na tomto základě dospěl insolvenční soud – odkazuje na ustanovení § 506 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“), a na ustanovení § 170 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – k následujícím závěrům:

[4] Dlužníci uzavřeli úvěrovou smlouvu, kterou řádně neplnili a po podání insolvenčního návrhu se stal splatným celý dluh z této smlouvy vyplývající, včetně úroků, úroků z prodlení a smluvních pokut. Tyto pohledávky byly zajištěny zástavním právem a společnost F postoupila svá práva žalobkyni. Všechny tyto úkony jsou v souladu s právem.

[5] Mezi účastníky je sporná aplikace ustanovení § 506 obch. zák., přičemž dle názoru insolvenčního soudu nevzniklo žalobci právo na veškeré úroky, neboť dlužníci nebyli v prodlení se splácením jedné splátky po dobu delší než 3 měsíce a zároveň nebyli v prodlení s vrácením více než dvou splátek. Splatnost celé půjčky na základě toho, že na sebe příslušná osoba podá insolvenční návrh, pak neznamená splnění podmínky § 506 obch. zák. (tak, aby věřitel mohl požadovat zaplacení celého příslušenství).

[6] Proto insolvenční soud žalobu zamítl, neboť přihlášené dílčí pohledávky neodpovídají zákonnému právu žalobce dle § 506 obch. zák., když lze dovodit obcházení ustanovení § 170 insolvenčního zákona.

[7] K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 12. října 2016, č. j. 139 ICm XY, 103 VSPH XY (KSPL 20 INS XY):

1/ Změnil rozsudek insolvenčního soudu tak, že se předmětná žaloba zamítá pro předčasnost (první výrok).

2/ Určil, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů (druhý výrok).

[8] Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 173 odst. 4, § 174 odst. 1, § 176, § 188 odst. 2, § 198 odst. 2 a § 200 insolvenčního zákona a z ustanovení § 21 vyhlášky č. [311/2007](#) Sb., o jednacím řádu pro insolvenční řízení a kterou se provádějí některá ustanovení insolvenčního zákona – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k následujícím závěrům:

[9] Přihláška pohledávky u insolvenčního soudu má povahu uplatnění práva obdobně jako žaloba a zakládá účastenství věřitele v insolvenčním řízení. Obsahové náležitosti přihlášky proto upravuje insolvenční zákon obdobně jako u žaloby § 79 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), včetně postupu směřujícího k odstranění nedostatků žaloby (§ 43 o. s. ř.).

[10] Lze uzavřít, že důvody pro které soud odmítne žalobu, se do jisté míry překrývají s těmi, pro něž se nepřihlíží k přihlášce pohledávky. Přihláška pohledávky musí obsahovat rozhodné skutečnosti podstatné pro vznik pohledávky, které ji individualizují tak, aby nebyla zaměnitelná s pohledávkou jinou, neboť jen v takovém případě může být kvalifikovaně přezkoumána nejen insolvenčním správcem, ale také věřiteli, kteří mohou přihlášenou pohledávku popřít; popření pohledávky pak představuje obdobu vyjádření žalovaného k žalobě.

[11] Na těchto závěrech nemůže nic změnit to, že přihláška pohledávky se podává na stanoveném formuláři a že v kolonce důvod vzniku pohledávky není dostatek místa, neboť tvrzení, jež by do formuláře nebylo možné pojmout, mohou být doplněna na připojeném listu. Řádné uplatnění nároku

příhláškou pak je předpokladem pro závěr, zda se věřitel popřené pohledávky domáhá incidenční žalobou určení pohledávky na základě skutečností, jež byly předmětem přezkumu (§ 198 odst. 2 insolvenčního zákona). Popře-li pohledávku jiný věřitel, popěrný úkon musí učinit na formuláři; není-li popěrný úkon odmítnut, je považován (při splnění zákonem stanovených předpokladů) za žalobu.

[12] Pohledávky popřené v dané věci byly uplatněny přihláškou, která trpí nedostatky, jež ji činí neprojednatelnou pro nesrozumitelnost.

[13] Z provedených důkazů lze dovodit, že ve splátce úroku je skryta platba na úhradu jistiny a zároveň na uspokojení úroku, aniž by bylo v přihlášce pohledávky č. 1 zřetelně vyjádřeno, co obsahuje samotná splátka úvěru, tedy výši jistiny, úroku, eventuálně dalších nároků věřitele, aby bylo možné je identifikovat, když se ani z přihlášky nepodává, kolik splátek dlužníci zaplatili.

[14] Tyto skutečnosti nevyličil žalobce řádně ani v žalobě; teprve při jednání před insolvenčním soudem uvedl k výpočtu pohledávky č. 2, že mělo být zaplacen celkem 894.000 Kč (240 x 3.725 Kč), z této částky se odečtením jistiny ve výši 250.000 Kč stanoví kapitalizovaný úrok 644.000 Kč za celou dobu úvěru. Odečtením částky 120.305 Kč (kterou dlužníci zaplatili) od částky 644.000 Kč zbývá 523.695 Kč (jistina pohledávky č. 2), z níž žalobce stanovil úrok z prodlení za dobu od splatnosti do rozhodnutí o úpadku (tj. od 18. ledna 2013 do 15. března 2015) ve výši 8,05 %, tedy částkou 11.725,61 Kč.

[15] Výše pohledávky č. 3 vychází podle žalobce z částky, jež je součtem kapitalizovaného smluvního úroku ve výši 523.695 Kč, jistiny ve výši 250.000 Kč, když zaplacená částka 120.305 Kč byla započtena na úroky v souladu s článkem III. bodem 1 úvěrové smlouvy a výsledná částka představuje 3 % smluvní pokuty dle článku VII. bodu 1 úvěrové smlouvy.

[16] Podle ustanovení § 198 odst. 2 insolvenčního zákona v žalobě na určení popřené práva může žalobce uplatnit jako důvod vzniku popřené pohledávky pouze skutečnosti, které jako důvod vzniku této pohledávky uplatnil nejpozději do skončení přezkumného jednání. Nelze opomenout, že přihlášené pohledávky může popřít nejen insolvenční správce, nýbrž také jiný přihlášený věřitel. Za uvedené situace tak musí být v přihlášce tvrzení, z nichž přihlášená pohledávka pramení, tak, jak nad rámec přihlášky uvedl žalobce při jednání před insolvenčním soudem, čímž přihlášku fakticky doplňoval. Tato tvrzení měla být ale uvedena v přihlášce již před přezkumným jednáním coby přístupná (včetně příloh) všem účastníkům insolvenčního řízení.

[17] Ani výše uvedeným doplněním však žalobce neodstranil vady přihlášky. V případě pohledávky č. 2 z něj není zřejmé, jaká výše úroku byla sjednána, respektive odkaz na ujednání o její výši v úvěrové smlouvě a kolik zaplatili dlužníci na úrocích a jistině, v případě pohledávky č. 3, odvozené od pohledávky č. 2, pak již nelze vůbec seznat stanovení její výše. Nelze též dovodit, z jakého základu vycházel žalovaný při částečném popření pohledávky č. 2, uznal-li ji co do výše 23.004 Kč, což nijak nevysvětlil.

[18] Vyličení rozhodujících skutečností může mít zprostředkovaně původ i v odkazu na listinu, kterou žalobce (coby důkazní materiál) připojí k žalobě a na kterou v textu žaloby výslovně odkáže. Jde však o výjimku ze zásady, že vyličení rozhodující skutečností má obsahovat samotná žaloba a výjimka by měla být aplikována spíše restriktivně; srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 742/2006, uveřejněné pod číslem 38/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek jde o rozsudek ze dne 15. července 2008, který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu. Zjistí-li soud, který rozhoduje o pravosti, výši nebo pořadí nevykonatelné pohledávky, že přihláška pohledávky měla v části, o které má v incidenčním sporu rozhodnout, vady bránící přezkumu přihlášené pohledávky, musí žalobu pro předčasnost zamítnout;

rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 1072/2010 (jde o usnesení ze dne 31. srpna 2011).

[19] Odvolací soud tak shrnuje, že přihlášky pohledávek č. 2 a 3 jsou neúplné a neobsahují rozhodné skutečnosti ohledně dosavadní úhrady úvěru před tím, než byl „zesplatněn“, ani odkazy na konkrétní ustanovení úvěrové smlouvy, což bránilo tomu, aby žalovaný pohledávky kvalifikovaně přezkoumal a aby k nim mohli zaujmout stanovisko i ostatní přihlášení věřitelé. Zároveň nelze opomenout, že k přezkumu pohledávky došlo v situaci, kdy přílohy uváděné v přihlášce nebyly ani uveřejněny v insolvenčním rejstříku. Odvolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že žaloba se zamítá pro předčasnost, s tím, že budou-li přihlášky pohledávek č. 2 a 3 k řádné výzvě insolvenčního správce doplněny, bude třeba je znovu přezkoumat při zvláštním přezkumném jednání.

[20] Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky procesního práva, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena; touto otázkou je dle dovolatele otázka interpretace ustanovení § 174 insolvenčního zákona ohledně stanovení rozsahu konkrétních skutečností, které je věřitel povinen uvádět v přihlášce pohledávky do insolvenčního řízení, v kontextu požadavku odvolacího soudu na uvedení detailních informací o způsobu splácení jednotlivých splátek (zejména s jejich rozpadem na splátky jistiny a úroku) v situaci, kdy se celá částka pohledávky stala jistinou, a rozpočítání na jednotlivé nároky již v danou chvíli není relevantní.

[21] Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

[22] V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel pokládá přístup odvolacího soudu za formalistický, nesprávný a v rozporu se zásadou insolvenčního řízení uvedenou v ustanovení § 5 písm. a/ insolvenčního zákona, máje za to, že takto je nad únosnou míru ztěžováno uplatňování práv u soudu a není respektován vymezený předmět sporu mezi žalobcem a žalovaným, který od počátku jednoznačně směřoval k posouzení dovolenosti ujednání o okamžitém „zesplatnění“ úvěru.

[23] Dovolatel rekapituluje způsob, jakým přihlásil do insolvenčního řízení dílčí pohledávky č. 1 až 4, k čemuž shrnuje, že již ze skutečností uvedených v přihlášce je nepochybné, že byla uzavřena úvěrová smlouva, že jistina úvěru činí 250.000 Kč a měla být splacena ve 240 splátkách po 3.725 Kč, že byla sjednána možnost „zesplatnění“ celého úvěru včetně kapitalizace sjednaných úroků, k čemuž následně došlo, a že nesplacená část celého úvěru byla uplatněna v insolvenčním řízení.

[24] Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 29. září 2017) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

[25] Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř., a napadené rozhodnutí je v rozporu s níže označenou ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu.

[26] Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto - v hranicích právních otázek vymezených dovoláním - zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

[27] Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní

normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

[28] Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Dále formulované úvahy se pak váží k insolvenčnímu zákonu ve znění účinném do 18. září 2016.

[29] V soudní praxi není pochyb o tom, že důvodem vzniku popřené pohledávky (srov. § 174 odst. 2 a § 198 odst. 2 insolvenčního zákona) se rozumí skutečnosti, na nichž se pohledávka zakládá, tj. skutkové okolnosti, z nichž lze usuzovat na existenci této pohledávky, nikoliv (pouhá) právní kvalifikace pohledávky. Skutkové okolnosti přitom musí být vylíčeny tak, aby v přihlášce popsany skutek (skutkový děj), na jehož základě věřitel uplatňuje (přihlašuje) svůj nárok do insolvenčního řízení, umožňoval jeho jednoznačnou individualizaci (nemožnost záměny s jiným skutkem). Vylíčení těchto skutečností (jež může mít - zprostředkovaně - původ i v odkazu na listinu, kterou věřitel připojí k přihlášce) slouží k vymezení předmětu přihlášky po skutkové stránce. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. února 2014, sen. zn. 29 ICdo 1/2012, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. září 2017, sen. zn. 29 NSČR 107/2015, uveřejněné pod číslem 155/2018 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i v konkursních poměrech při výkladu ustanovení § 23 odst. 2 zákona č. [328/1991](#) Sb., o konkursu a vyrovnání (dále jen „ZKV“), přijaté, leč pro poměry založené insolvenčním zákonem použitelné závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. října 1999, sp. zn. 1 Odon 153/97, uveřejněného pod číslem 74/2000 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, a rozsudku ze dne 30. ledna 2003, sp. zn. 29 Cdo 1089/2000, uveřejněného v časopise Soudní judikatura číslo 2, ročník 2003, pod číslem 35.

[30] V rozsudku sp. zn. 29 Cdo 1089/2000 Nejvyšší soud rovněž vysvětlil, že obsahuje-li přihláška pohledávky do konkursu údaje, jež nezaměnitelným způsobem identifikují skutek (skutkový děj), na jehož základě věřitel přihlašuje svůj nárok (v peněžité formě) do konkursu, ale konkursní věřitel (přihlašovatel pohledávky) ani do skončení přezkumného jednání nevyličil všechny skutečnosti významné pro posouzení, zda jde o pohledávku pravou, uplatněnou ve správné výši a ve správném pořadí, je to důvodem k popření pohledávky, nikoli důvodem k odstraňování vad přihlášky. Tamtéž ozřejmil, že uvede-li konkursní věřitel (přihlašovatel pohledávky) ve včas podané žalobě o určení pravosti, výše nebo pořadí nevykonatelné pohledávky (nebo v pozdějších fázích řízení o této žalobě) popřené správcem konkursní podstaty vedle rozhodujících skutečností, jež obsahovala již přihláška, i další potřebná tvrzení významná podle hmotného práva pro jeho úspěch v incidenčním sporu (pro doložení toho, že jde o pohledávku pravou, že jde o pohledávku uplatněnou ve správné výši nebo o pohledávku uplatněnou ve správném pořadí), pak tím nevybočuje z mezí kladených jeho žalobním tvrzením ustanovením § 23 odst. 2 věty první ZKV. Tyto judikaturní závěry se aplikují i ohledně náležitostí přihlášky pohledávky do insolvenčního řízení (a následných náležitostí žaloby o určení pravosti výše nebo pořadí takové nevykonatelné pohledávky popřené insolvenčním správcem); srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. srpna 2018, sen. zn. 29 ICdo 88/2016.

[31] Jinak řečeno, obsahuje-li přihláška pohledávky do insolvenčního řízení údaje, jež nezaměnitelným způsobem identifikují skutek (skutkový děj), na jehož základě věřitel přihlašuje svůj nárok (v peněžité formě) do insolvenčního řízení, ale insolvenční věřitel (přihlašovatel pohledávky) ani do skončení přezkumného jednání nevyličil všechny skutečnosti významné pro posouzení, zda jde o pohledávku pravou, uplatněnou ve správné výši a ve správném pořadí, je to důvodem k popření pohledávky, nikoli důvodem k odstraňování vad přihlášky. Uvede-li insolvenční věřitel (přihlašovatel pohledávky) ve včas podané žalobě o určení pravosti, výše nebo pořadí nevykonatelné pohledávky (nebo v pozdějších fázích řízení o této žalobě) popřené insolvenčním správcem vedle rozhodujících skutečností, jež obsahovala již přihláška, i další potřebná tvrzení, významná podle hmotného práva pro jeho úspěch v incidenčním sporu (pro doložení toho, že jde o pohledávku pravou, že jde o

pohledávku uplatněnou ve správné výši nebo o pohledávku uplatněnou ve správném pořadí), pak tím nevybočuje z mezí, kladených jeho žalobním tvrzením ustanovením § 198 odst. 2 insolvenčního zákona.

[32] Poměřováno výše citovanými judikaturními závěry údaje o důvodu vzniku pohledávky č. 2 a 3 v přihlášce dovolatelovy pohledávky nezaměnitelným způsobem identifikují skutek (skutkový děj), na jehož základě věřitel přihlašuje svůj nárok (v peněžité formě) do insolvenčního řízení.

[33] Zjevně nemístná je v daném kontextu argumentace odvolacího soudu naznačující, že povinnost tvrzení (a následnou důkazní povinnost) ohledně údaje (u pohledávky č. 2), kolik zaplatili dlužníci na úrocích a na jistině, nese věřitel (přihlašovatel pohledávky). Ve sporu o zaplacení dluhu z úvěru má úvěrující subjekt (věřitel) břemeno tvrzení, že se žalovaným (dlužníkem) uzavřel smlouvu o úvěru, že na základě této smlouvy dlužníku poskytl finanční prostředky a že dlužník dluh řádně a včas nezaplatil. Z tohoto břemene tvrzení pro věřitele vyplývá břemeno důkazní, avšak jen potud, pokud jde o prokázání tvrzení, že smlouva byla uzavřena a že na základě této smlouvy věřitel dlužníku poskytl finanční prostředky. Budou-li tyto skutečnosti prokázány, unesl věřitel jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. Naopak, chce-li se dlužník úspěšně ubránit, musí tvrdit, že zaplatil, nebo že pohledávka zanikla jiným zákonem stanoveným způsobem, popřípadě že je promlčena, a o svém tvrzení nabídnout důkazy. Srov. v literatuře např. Drápal, L., Bureš, J. a kol.: Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009, str. 862. U přihlášené nevykonatelné pohledávky z úvěrové smlouvy stíhá povinnost tvrzení a důkazní povinnost přičitatelnou v mimoinsolvenčních poměrech dlužníku toho, kdo popírá pravost, výši nebo pořadí pohledávky z úvěrové smlouvy (zde insolvenčního správce).

[34] Důvod odstraňovat vady přihlášky ohledně pohledávek č. 2 a 3 tedy v poměrech dané věci dán nebyl. Odtud plyne, že rovněž nebyl důvod zamítnout žalobu pro předčasnost. Dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř. byl tudíž uplatněn právem.

[35] Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil (včetně závislých výroků o nákladech řízení) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)